

Skleněný
mústek
2016

Jakub Glofák

VÝJIMEČNÍ

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jakub Glofák © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-123-5

Obsah

Kapitola první Setkání

Kapitola druhá Začátek konce

Kapitola třetí Konec života

Kapitola čtvrtá Cesta do neznáma

Kapitola pátá Krvavá lázeň

Kapitola šestá Výzva

Kapitola sedmá Zkáza rodu Helsingů

Kapitola osmá Návrat domů

Kapitola devátá Svět výjimečných

Kapitola desátá Sbližení

Kapitola jedenáctá Nový domov

Kapitola dvanáctá Rada výjimečných

Kapitola třináctá Organizace spojených národů

Kapitola čtrnáctá Klíčník

Kapitola patnáctá Bezejmenná čarodějka

Kapitola šestnáctá Výjimeční proti výjimečným

Kapitola sedmnáctá Zisk a ztráta síly

Kapitola osmnáctá Tváří v tvář

Kapitola devatenáctá Svoboda pro zajatce

Kapitola dvacátá Konec nadějí

Výjimeční

I

Poznání

Kapitola první Setkání

„Jste si jistí, že to chcete?“ zeptal se Jakub naposledy.

„Ty vole, kolikrát se ještě zeptáš? Jednou jsme řekli, že do toho jdeme, tak do toho jdeme. Nejsme žádní srabi,“ odpověděl Zdeněk.

„Jakmile do toho půjdete, už nebudete moct zpět,“ dodal Kuba a rozhlédl se po všech.

U kulatého stolu seděli čtyři kamarádi, kteří chtěli vyzkoušet, zda je pravda co se o něm vypráví. Říkalo se, že umí mluvit s mrtvými a vyvolat duchy. Jasně, každý z televize zhruba ví jak se to dělá, ale když je tu někdo, kdo na tohle téma má být odborník, ať se ukáže, řekla si takhle parta.

Byl to místní podivín, který v patnácti utekl z děcáku. To se o něm vědělo. Pak ale na několik let zmizel a objevil se v téhle vsi až o pět let později. Kde byl, co dělal, dodnes nikdo neví. Byl mezi pohřešovanými nejen v Česku, ale později také v celé Evropě. Když se zničehonic objevil, v celé zemi z toho bylo pozdvižení, zajímaly se o něj média. Nemluvil s nimi a vyhýbal se jim a tak to naštěstí brzo utichlo. Ve vesnici se ale od té doby o něm povídá, že je podivín. Často ho vídali na hřbitově a odtud nejspíš vznikla pověra, že mluví s mrtvými. Ty nejstarší babky se vždy jen potutelně smály, když si ženské v krámu vyprávěly, že Jakub je upír nebo že je sám mrtvív.

Jakub ostatně dělal vyvolávání duchů i po okolních vesnicích a nechával si za to platit. Vědělo se tedy z čeho žije. Lidé středního věku předpokládali, že je to šarlatán. Starší lidé mysleli, že za ním chodí mrtví a rozmlouvají s ním a kromě těch, kteří si ho zaplatili, aby jim sdělil, co si myslí jejich babička a proč odkázala dům charitě a ne své dceři, se ho ostatní spíš báli.

Tahle parta, kterou Jakub už neznal, jelikož teprve chodili na střední zatímco Jakubovi už táhlo na sedmadvacet, se rozhodla, že si ho vyzkouší.

„Hele, neprodlužuj to, naši se z Prahy vrátí po druhé ranní, takže máme co dělat, abychom to tu uklidili,“ zakňoural Ondřej.

„Jestli on se nevykrucuje, bo nic neumí,“ zasmál se hlasitě Franta.

„Já na tohle věřím, tak rychle, ať to máme za sebou,“ špitla Petra.

„Je úplně jedno, zda věříte nebo ne. Duch se zjeví i nevěřícím. Důležité je, ho správně vyvolat. Odstranili jste odtud všechno kované?“ zeptal se Jakub a podíval se na Ondřeje, na jehož půdě se všechno odehrávalo.

„Jo,“ zabručel Ondřej, „i ze stolu jsem vytáhl hřebíky,“ dodal.

„Dobře,“ řekl Jakub a rozhlédl se po půdě.

Dveře byly zavřené a zamčené, okna na petlice, jen na protější straně bylo seno. Ale toho se neobával. Nepředpokládal, že svíčka, která na stole plápolala by se k senu mohla dostat.

Stůl byl rozdělen dvěma ubrusy. Červeným na pravé straně a modrým na levé. Ke všemu bylo k vyvolávání připraveno těžítko ve tvaru trojúhelníku. Byl černé a z těžkého kamene. Jakub měl i jiná těžítka, ale chtěl, aby ostatní skutečně uvěřili, že jím nepohybuje on.

„Ok, není důvod to zdržovat. Můžeme začít,“ dodal a dotkl se prsty Zdeňka, který hned ucukl a Petry, za což se mu dostalo nenávistného pohledu Franty.

Jakub si pomyslel, zda mu to za těch pár stovek, které tihle pubertáci sesmolili stojí, ale pak si řekl, že si zaslouží pořádnou lekci.

„Musíme se všichni dotýkat aspoň prsty,“ vysvětlil.

Všichni tedy dali ruce na stůl a vzájemně se dotkli malíčky.

„Fajn. Mluvit budu jen já a taktéž pokládat dotazy. Za žádnou cenu se nerozpojujte. Duch to může brát jako zlé znamení. Třeba, že mu nevěříte nebo že si z něj děláte srandu a rušíte ho jen tak.“

Po téhle větě se Franta posměšně usmál a Jakuba poprvé napadla myšlenka, že tahle seance špatně skončí.

„Červená barva je ano, modrá ne, jasně? Už víte, koho chcete vyvolat?“ zeptal se a opět se po všech rozhlédl.

„Jasně, pičo, chceme vyvolat Bořka,“ bleskově vypálil Zdeněk. Jakub si povzdychl.

„Až s ním budeme mluvit, žádné vulgarity, žádné sexuální nářky.“

„Jasně, vole,“ dodal Zdeněk.

„Je to vaše věc, já se jich nebojím. Ale pak neříkejte, že jsem vás nevaroval.“

Po téhle větě všem lehce přejel po těle mráz. Jakub to řekl naprosto vážně a všem došlo, že třeba je to, co se o ně vypráví, pravda a že to navíc za pár chvil zjistí.

„Kdo to je Bořek? A proč zrovna jeho?“ zeptal se Kuba.

Petra se nervózně podívala po ostatních.

„Kluci, já myslím, že bychom ho měli nechat na pokoji.“

„Blbost, já chci vědět, co se tenkrát stalo. Mě to zajímá,“ obořil se na ni Franta.

„Zrovna v mojem domě budem vyvolávat toho cipa,“ obrátil oči v sloup Ondřej.

„Já chci taky vědět, proč umřel a hlavně kdo ho zabil. Ne že by mi chyběl,“ přidal se do diskuze Zdeněk.

„No jen, aby se nenasral a nerozmlátil mi barák,“ řekl Ondřej.

„Stejně je to celé kravina, nic se nestane, maximálně se mu vysmějeme, co to bylo za debila. Co by nám mohl udělat?“ řekl posměšně Franta.

„Řekněte mi, na co se ho mám ptát, to za první. Pak mi řekněte, co se stalo, abych měl přehled a taky vás upozorňuju, a to podruhé a naposledy, že se duchovi nevysmívejte a neurážejte ho. Mohlo by to špatně dopadnout. Co se může stát opravdu vědět nechcete. Ale může vám udělat ze života peklo na dlouho,“ přidal se Jakub.

„To pochybuju. Co může udělat duch? Je mrtvý, neviditelný a průhledný,“ řekl Zdeněk a spolu s Frantou se zasmáli.

„Váš problém je, že si ducha představujete jako Caspera, ale já vás varoval. Pak poznáte skutečnou pravdu, pokud se mými radami nebudete řídit.“

Jakub pocítil, jak Petra sebou trhla a také Ondra poslouchal pečlivě každé slovo, které vypustil muž naproti němu, z úst.

„Hele, nebudte volové, jestli mi kvůli vám Bořek zapálí dům, tak mě naši zabijou,“ vykřikl.

Zdeněk a Franta opět vybuchli v bujarý smích.

„Ticho blbci, vedle nás jsou další baráky...aby sousedi nemuseli volat policii,“ uklidňovala je Petra.

„Vy se taky všeho bojíte,“ řekl Zdeněk a zapálil si cigaretu.

„Super vole, tak ještě se běž posadit do toho sena, magore,“ řekl Ondra, sebral mu ho, postavil se, típl ho o dřevěný trám a vyhodil z okna. Pak okno zase zavřel a posadil se.

„Co děláš, vole?“ obořil se na něj Zdeněk. „Tak svíčka ti nevadí, ale cígo jo.“

„Svíčka je na stole a na té jsme se domluvili, že k tomu musí být, ale vajgl kamsi odhodíš a je průser. Navíc jsou tu zavřená okna, se máme kvůli tobě udusit?“

„Se neposer, blbečku...“ řekl Zdeněk.

„Sám si blbeček,“ oplatil mu Ondřej stejnou mincí.

Tahle diskuze rozesmála Frantu.

„Hmmm,“ odkašlal si Jakub, „ty prachy jste mi dali za to, že vyvolám ducha a ne že budu poslouchat tyto debilní kydy. Taky se můžu sebrat a jít, ale nepočítejte s tím, že peníze dostanete zpět.“

„Sory, no,“ řekl Zdeněk a všichni byli rázem zticha.

„Fajn, Petro, ty mi řekni, jak to bylo s Bořkem. Stručně, prosím!“

Petra se podívala po všech a když nikdo nic nenamítal, začala.

„Bořek byl náš učitel na chemii. Měli jsme ho v prváku. Byl hodně náročný a puntičkář. Strašně rád dával pětky a taky rád dělal pokusy, které třeba zamořili třídu ve které se pak nedalo vydržet. Tohle dělal hlavně na začátku dne, abychom nemohli utéct nebo před tělo-

cvikem. Zavřel pak všechna okna a když jsme se vrátili, tak to bylo něco hrozného.“

„Tohle přeskoč, řekni mu, jak umřel,“ přerušil ji Franta.

„Ať řekne, co považuje za důležité,“ řekl mu Jakub, „pokračuj.“

„Měl takový zvláštní systém známkování. Skoro každý ve třídě s ním měl problémy ohledně známky. Mysleli jsme si, že přepisuje písemky schválně tak, aby každý dostal horší známku, než na jakou tu písemku napsal. Nikdy neopravoval písemky před náma. Vždycky se jen vrátil s opravenýma, ale čas od času někdo, kdo ho v hodině našel, měl v písemce něco přepsané. Bořek tvrdil, že to student přepsal sám předtím než písemku odevzdal, ale vždycky to bylo jiným písmem a tužkou. No a za tuto nenadálou chybu šla známka o stupeň níž. Naše stížnosti nikdo nebral vážně. Byl to učitel a každý ve škole věřil jemu. Jednou se ale stalo, že takhle strhl známku klukovi, který měl obecně problémy s učením. Byl prostě pomalejší, ale snažil se. Z dějepisu měl třeba jedničky, z češtiny taky, ale z matiky, fyziky nebo chemie každý rok propadal, ale na konci roku to vždycky nějak dotáh.“

„Z chemie u Bořka propadal skoro každý,“ dodal Zdeněk.

„Bože, jak baba začne něco vyprávět, to je na dvě hodiny,“ povzdychl si Franta.

„No a díky tomu, co Bořek udělal, ten kluk propadl. Jediný předmět. Bořkovi domlouvala třídní, Jiřího rodiče, my ostatní, aby ho znova vyzkoušel, ale nic nepomohlo. Bořek z toho měl skoro radost, že konečně někdo propadl. Ten kluk byl nešťastný, ale co se dalo dělat. Konec školního roku celý probřečel. A nakonec se zabil. Skočil ze skály, co je tady kousek. Týden před vysvědčením. Bořka to nijak nevzalo, byl v klidu, na to, že se mu zabil žák, kvůli jeho vysvědčení. Ředitelka si ho sice pozvala na kobereček, ale stejně ho nevyhodili. O tři dny později od té sebevraždy byl ale nalezen Bořek mrtvý na školním hřišti. Přímo pod okny naší třídy. Zjistilo se, že ho někdo umlátíl cihlou. Jenže policajti nikdy nezjistili, kdo ho zabil. Nenašli pořádnou stopu, jen se ví, že to bylo den před vysvědčením. Staré babky pak vykládaly, že to byl duch Jirky, ale kdo ví,“ dodala Petra a rozhlédla se kolem, zda někdo nechce něco dodat.

„Máte na někoho podezření?“ zeptal se Jakub.

„Tak byl to velký kámoš tady Ondry, že jo Ondra?“ zasmál se Zdeněk a plácl Ondřeje po zádech.

„Hele klid, já nikoho nezabil, jo? Byl jsem rád, že je mrtvý, ale to je všechno,“ vykřikl vyděšeně Ondra.

„Klídek vole, tě nikdo neobviňuje, ale ty ses vyděsil, jako bys to opravdu udělal,“ řekl Franta.

„Ne, Ondra je měkejš, ale policajti podezřívají rodiče Jirky, ale nikdy se nezjistilo kdo se mohl v noci dostat do školy. Tělo našli ráno a ví se, že ještě v deset večer seděl Bořek v kabinetě. Volal matce, že už jde domů,“ dodal Zdeněk.

„Mám-li tomu rozumět správně, vy chcete vědět, co se tenkrát stalo a kdo ho zabil?“ ujasnil si Jakub.

„Jasně, třeba to byl přece jen někdo z nás, kdo ví,“ řekl Franta a Zdeněk se opatrně rozhlédl po ostatních. Ondra na sucho polkl.

„Nebo nějaký učitel. Prostě nějaký vražedný maniak a my se s ním normálně bavíme, jako by nic,“ dodal Franta.

„Stejně s tím nebudeme moct jít na policajty. Nebude to žádný důkaz, že nám to Bořek sám řekne,“ vyhrkl Zdeněk.

„To ne, ale budeme jistě vědět na koho si dát pozor a kdo je vrah. Třeba mu můžeme i poděkovat. Všichni jsme rádi, že nás ho zbavil,“ zasmál se Franta.

„S tím se nežertuje. Pokud skutečně Bořivoj byl takový, jaký říkáte, že byl, a má tím pádem na svědomí lidský život, bude jen rád, že může na chvíli zmizet z říše smrti. To je svět, kam chodí hříšné duše. A může mít chuť si tady na světě užít. Nevím, jestli je dobré někoho takového vyvolávat, z toho můžou být jen problémy. Zvláště, pokud by skutečně byl vrahem někdo z vás a duch to ví,“ řekl Jakub.

„Aha, já to věděl, takže zpátečka. On vyvolávat neumí a už se vykrukuje,“ plácl našťvaně Franta do stolu.

„Počkej, duše nechodí do pekla, když hřeší?“ zeptal se Ondřej.

„Chodí, ale to je dlouhý proces. Nejprve se pohybují po světě, straší, nemají klid. Pokud se jim podaří odčinit to zlé co napáchali, odchází do nebeské říše mrtvých, ale pokud ne, zůstávají v pekelné říši mrtvých tak dlouho, dokud je peklo nepřijme. Pak následuje očištec v pekle. A to je něco, co bych nikomu z vás nepřál zažít. Duše zažívá bolest, jakou si nedovedete představit. Trpí za hříchy.“

„Bože, to jsou hovna, jak ho můžete poslouchat. Takové pohádky. Viděl to někde ve filmu a teď nás tím krmí. Nebo je to nějaký Jehovista,“ chytnul se za hlavu Franta.

„Počkej,“ vykřikla Petra, když se Jakub zvedal, „tak jsme si ho snad zaplatili, ne? Mě to zajímá,“ řekla Frantovi a obrátila se na Kubu. „Co by se stalo, kdyby vrah byl někdo z nás a duch by to věděl? A jak to, že to neví, přece každý ví, kdo ho zabil, ne?“

„Proč by musel? Když někoho střelíš do hlavy zezadu, nebo ho otrávíš, tak mrtvý těžko ví, kdo ho zabil. Pokud ho při zabíjení neviděl, nebo s ním předtím nemluvil. A co by se stalo? No co asi? Naštval by se a dostal by chuť se pomstít. Jste si jistí, že s tím nikdo nemáte nic společného?“

Zdeněk naprázdno polkl, ale nic neřekl, Ondřej vyděšeně zíral, Franta se potutelně usmíval a Petra čekala, zda se někdo projeví.

Když nikdo nic neřekl, Kuba pokračoval.

„Myslím, že jsme se zdržovali víc než dost. Je načase začít. Od této chvíle mluvím jen já. Chytněte se dlaněmi tak, abyste se dotýkali malíčky. Žádné úsměšky a poznámky, nechceme ducha poštvat proti sobě. Ještě mi řekněte, kdy přesně zemřel.“

„Třicátého šestý dva tisíce dvanáct,“ odpověděla Petra.

Když bylo vše splněno, Kuba se podíval na hodiny.

„Ještě máme dvě minutky, začneme přesně o půlnoci.“

V bance bylo jako obvykle hodně lidí. Fabián věděl, že měl do banky přijít dopoledne, ale šéf ho nepustil. Přitom to má z kanceláře jen přes ulici. Takhle teď musí stát v dlouhé frontě a čekat až na něj přijde řada. Už mohl být dávno doma.

Banka byla jedno z míst, které Fabián nemusel. Spousta lidí, kteří o něco žádají. Někteří zoufalí o půjčku. A byli ještě zoufalejší, když ji nedostali. Hypotéky, dluhy a spousta dalších problémů. Fabián zkrátka viděl banku jako jeden z ústavů, kde lidi nevstupují šťastní a často také nešťastní vycházejí. A tady v Maďarsku je to podobné, jako

v dalších zemích střední Evropy. Lidi si půjčují, pak nemají na splátky, protože je třeba vyhodit z práce. Banka pro Fabiána zkrátka nebylo veselé místo.

Takových budov bylo podle něj spousta. Katastr, radnice, nemocnice, pojišťovny a řada dalších. Nerad zde chodil a návštěvu odkládal, jak dlouho jen mohl.

Nyní už ale odkládat návštěvu banky déle nešlo. Fabián měl dobrý plat a právě hypotéku si chtěl vyřídit. Táhlo mu na pětatřicet a stále neměl vlastní bydlení. Nebydlel sice u rodičů, ale ten podnájem byl taky na nic. V zimě nefungoval bojler a tak zůstal bez teplé vody, v létě se pokazilo wc a Fabián zase musel počkat s potřebou až do práce. Nejhorší to bylo přes víkend. Skoro nic nejedl, aby se mu na záchod nechtělo.

Jenže lidí bylo v bance skutečně mnoho a Fabiána napadlo, zda by neměl přece jen odejít. Za pár minut litoval, že to neudělal.

Když už před Fabiánem byli jen dva zákazníci, vtrhli do banky dva muži v černých kuklách. Oba samopaly v ruce.

„Všichni na zem, lehnout a nehýbat. Každý, kdo se jen pohne, dostane kulku mezi oči. A druhé varování nedostanete!“ zařval jeden z mužů, zatímco druhý běžel k první přepážce.

„Trezor, kde je trezor?!“ zařval.

Žena za přepážkou mlčky ukázala ke kovovým dveřím.

„Vem si klíče a jdeme,“ přikázal muž v kukle.

Jeden muž tak stál se samopalem a mířil s ním na ležící přítomné a značně vyděšené lidi, druhý šel s bankovní úřednicí někam dozadu.

Fabián ležel a přemýšlel.

Takže to zase musím použít? Řekl jsem si, že už to dělat nebudu. Ale kdo ví, čeho jsou tihle dva schopní. Dal oči v sloup a postavil se.

Již ve chvíli, kdy se začal sbírat ze země si ho všiml jeden z lupičů.

„Co děláš, ty hajzle, lehni si, nebo tě odprásku!“ zařval.

„Poslechněte ho, prosím,“ zaúpěla jedna z žen.

„Nemá cenu si hrát na hrdinu,“ křikl muž v obleku.

Fabián se na ně podíval, lehce zakroutil hlavou a vyšel muži v kukle vstříc.

„Co děláš?“ stačil ještě křiknout muž se samopalem.
Pak zazněl výstřel a Fabián zavřel oči.

U tyče se právě svlékala dívka. Už měla pryč podprsenku a kalhotky měly jít dolů co nevidět. Atanas přemýšlel, co může dívku dohnat k tomu žít se svlékáním před starýma uslintanýma chlapy. Na druhé straně se jen svlékají. Prostitutky jsou na tom v tomhle ohledu mnohem hůř. Pak si objednal další rundu. Nepočítal kolikátá to byla v pořadí. Dnes chtěl jen pít. Čas od času tak zaháněl smutek z života. Z životního osudu jež ho potkal. A uvědomil si, že jeho osud taky dohnal k činům, které musel dělat.

V duchu si stěžoval na matku s kým se to spustila a díky komu teď takhle musí žít. A přemýšlel, co dál.

Nejspíš bych se měl ukrýt někde v Argentině. Nebo v hlubokých kanadských lesích. Tady v Bulharsku to sice nebylo příliš nebezpečné, ale Interpol, který měl na krku, ho může vypátrat kdekoli a kdykoli.

Nebo zmizím do Asie. Afrika je taky dobrá, ale tam se nedá pořádně žít. Chudoba a nemoci a příšerné vedro, to není pro mě, pomyslel si.

Z přemýšlení ho vytrhla drobná hádka, která přerostla v rvačku. Otočil se, aby zjistil co se stalo.

Jeden z návštěvníků si striptýzový klub spletl s bordelem a rozhodl se užít si i pár dotyků. Jakmile se začal sápat po slečně, co si právě sundala veškeré oblečení, ochranka se rozhodla striptérku bránit. Jenže to se zase pro změnu nelíbilo jeho kamarádům. Nejprve se dohadovali. Člen ochranky chtěl, aby parta opustila podnik, to se jim ale moc nezamlouvalo a když usoudili, že je jich většina a na člena ochranky budou stačit, jeden z nich mu vypálil ránu mezi oči. Nebýt alkoholu, zřejmě by takovou hloupost neudělal. Každý totiž viděl, že člen ochranky je pořádná gorila se svaly Herkulese. Tihle ochránci jsou ale ve své podstatě hrouda svalů bez pořádného mozku. Aspoň to si o nich myslel Atanas.

Golem v lidské podobě se rozhodl pro tvrdou omertu a napálil muže, který mu dal ránu. Následně začala ostrá rvačka, protože přátelé se rozhodli svého kamaráda bránit. A vzduchem litaly sklenice, popelníky.

Atanas věděl, že brzo přijede policie, ale dokud neslyšel houkačku, neměl zájem odcházet. Chtěl vědět, jak celá mela dopadne.

Samozřejmě krev tekla proudem, striptérka utekla z pódia, barman volal policii a na tento popud nečekal zdaleka jen Atanas. Většina hostů rychle utekla, jakmile viděla nebo slyšela barmana volat. Atanas tušil, že jsou tady i významní lidé, jejichž pověsti by přítomnost médií a policie neprospěla. Jiní u sebe měli nějaký ten sáček heroinu nebo trávy. A další, podobně jako on, byli hledaní policií.

A tak se zvedl a zamířil k východu. Dlouhé pozorování tupců, co si rozbíjejí hlavy püllitrama si ale vybralo svou daň. Ve chvíli, kdy tedy mířil z klubu pryč se do ulice vřítla policie. Atanas ještě udělal pár rychlých kroků, aby zmizel do temné uličky. Vzhledem k tomu, že se jednalo o slepou ulici, vyhodnotil, že bude lepší zde počkat než odjedou. Na světlo nemohl a uniknout nebylo kudy. Tedy, normálně uniknout.

Bylo mu jasné, že policajti můžou klub prohledávat klidně i hodiny, ale nedalo se nic jiného dělat než čekat.

Nepočítal ale s tím, že i mezi policisty jsou občas snaživci.

Když vycházel z klubu, policejní auta už mířili k jeho vchodu a viděli tak Atanase unikat do postranní uličky. Samozřejmě, že jim došlo, že není normální, aby člověk prchal bezdůvodně před policií. Sice je ještě nenapadlo, koho že to budou mít před sebou, ale byli toho názoru, že jen někdo, kdo má se rvačkou něco společného nebo kdo má u sebe kupříkladu drogy, má důvod zmizet.

A tak zatímco velitel zásahu hlasitě vykřikl jména těch, kteří se měli podílet na zatýkání a akci v klubu, což Atanase uklidnilo, tiše ukázal na několik policistů, ti vytasili zbraň a pomalu se blížili k uličce. Atanas viděl přicházející stíny. A pochopil, že se jedná o policii, která se k němu blíží. Také věděl, že ho museli vidět při odchodu, ale nebyl si tak úplně jistý, zda naprosto přesně vědí, kdo je.

Popošel tedy úplně nakonec této slepé ulice. A rychle si prohlédl

možné únikové východy. Došlo mu, že jich není mnoho, ale na druhé straně věděl, že vzhledem k tomu, kdo je, se mu podaří zmizet, pokud ho policisté nesestřelí.

Skupina odhodlaná zatknout za každou cenu toho, kdo se skrývá v temnotě byla jednoznačně přesvědčená, že pachatel nemá kam uniknout. Jejich přesvědčení se umocnilo, když baterkou prozkoumaly okolí a zjistily, že únikový východ neexistuje. S napřaženými zbraněmi se blížili pomalými kroky ke koncové zdi, u které stál v dlouhém černém kabátě ten, jehož si vyhlídli.

Atanas počkal až dojdou dost blízko k němu. Velitel na něj posvítíl a z Atanase se rázem vyvalila trocha dýmu.

„Vzdejte se, nemáte šanci. Jsme ozbrojení,“ zařval velitel.

Atanas tedy udělal pár kroků směrem k němu.

„Stůjte! Klekněte si na zem a dejte si ruce za hlavu!“ chrлил rychle další pokyny velitel zásahu.

Atanas pochopil, že policisté nemají ani tušení, kdo to před nima stojí a napadla ho jiná záchranná myšlenka, než ta, kterou disponoval před chvílí.

Chtěl se nechat zatknout a když by dostal možnost vyjít na ulici, pak by zmizel. Policisté by to nečekali a Atanas by někde v dalších ulicích měl možnost definitivního úniku.

Jeho plán se ale po dalších krocích a pokleknutí na kolena, zhroutil.

Velitel jako jediný až nyní, když pohlédl muži do tváře přesně věděl, koho to právě zatýká.

„Cože? Vy? Tak ona vás hledá celá Evropa a zrovna já vás našel,“ veliteli vyrostl úsměv od ucha uchu.

Řadový policisté se po sobě podívali. Neměli nejmenšího tušení.

Atanas pochopil, jakou chybu udělal. Tento policista ho poznal. Tak přece jen.

„Neuvěřitelné štěstí, jakého se mi dostalo. Konečně vás máme. Člověk by řekl, že jede na obyčejný zátah na opilce a ono tohle. Jak se znenadání večer může udělat krásným,“ řekl velitel a pořád se usmíval.

„Takže, teď to bude po mém, jinak hned střílím,“ úsměv vystřídal přísný rozkaz.

„Postavíš se a každý pohyb budeš dělat maximálně pomalu. Jeden rychlý pohyb a je po tobě. Chtějí tě sice živého, ale lepší mrtvý než nijaký.“

Pak se obrátil na muže za sebou.

„Pánové, ani za nic z něj nespouštějte zbraň. Mířte na něj pořád a při sebemenším náznaku, že by nám snad chtěl zmizet, střílejte.“

Pak se podíval zpět na Atanase.

„Takže pomalu...kurva říkám pomalu,“ zařval, když se Atanas postavil, „se postavíš. Ještě jeden rychlý pohyb a máš to mezi očima, hajzle!“

Velitel začal společně s dalšími policisty couvat a Atanas je následoval.

Usilovně ale přemýšlel, jak by se z nastalé situace dostal. Očima prohledával aspoň nějaký titěrný záchytný bod. A toho se mu, s velkou porcí štěstí, dostalo.

Už byli v půlce ulice, když se seběhla řada náhod, které svědčily v Atanasův prospěch.

Tou nejdůležitější bylo, že momentálně procházely kolem popelnic. Ač tyto popelnice evidentně nikdo dlouho neužíval, stály tady v celé své kráse. Atanase v první chvíli napadlo, že vzhledem k tomu, že v celé ulici už žádná další věc není, je tohle jediná šance. A taky, že má velké štěstí, protože zde nebyly žádné dveře a tudíž úplně nechápal, kdo až sem chodí vynášet odpadky.

K tomu se přidalo to, že podřízení velitele, kteří usilovně couvali se svým nadřízeným, si začali myslet, že celou situaci zveličuje. Možná je to několikanásobný vrah, možná terorista, to netušili, ale bylo jim jasné, že odtud nemá kam uniknout. Že na něj míří čtyři bouchačky. Velitel byl podle nich zbytečně opatrný a choval se jako kdyby proti nim stál někdo se zatím neodjištěným granátem v ruce.

A poslední pomocí Atanasovi byla skutečnost, že když odcouvala celá skupina již takovýto kus, měl velitel za to, že se protivník již k ničemu neodhodlá, taky není k čemu a že ho zkrátka mají na lopatě. Polevil, stejně jako jeho podřízení, v koncentraci a živě si představoval, jak mu policejní prezident předává vyznamenání. Jak povýšil a zkrátka, jak ho celá Evropa má za hrdinu.

Atanas vlastnil velké citění a na rozdíl od svých soupeřů na koncentraci neubral. Upřeně všechny pozoroval a jakmile spatřil, že se nesoustředí jak by měli, pochopil, že přišel jeho čas.

V duchu ještě poděkoval nějaké vnitřní síle, že se to stalo zrovna u popelnic. Naposledy si přehrál, co bude dělat, aby nemusel na poslední chvíli improvizovat. Pohlédl na zeď vedle. Byla cihlová takže to bude jednodušší než jsem čekal, pomyslel si.

Byl už večer a Katrya právě zavírala krám. Sice mělo být ještě deset minut otevřeno, ale ze zkušenosti již věděla, že už nikdo nepřijde.

Zamkla dveře, sundala rolovací mříže, ty také zamkla a vydala se směrem domů. Zase šla městem potmě. Ale raději se prošla a tím spíše v teplých letních nocích. Nikdy se nebála. Měla za to, že má pepřový sprej a že se ubrání, kdyby bylo nejhůř. Navíc ovládala karate.

Prošla po osvětlené ulici a vstoupila do podchodu. Chodila tudy už mockrát, ale dnes měla divný pocit. Něco jí říkalo, aby tudy nešla. Obyčejně na pocity dá, ale po dnešním pracovním dni byla neskutečně unavená. Tenhle podchod byl sice dlouhý a svítily v něm jen dvě lampy, ale zase znamenal o téměř hodinu kratší cestu.

Po krátkém váhání se rozhodla, že ho přejde rychlou chůzí.

Šla velmi rychle a ač ji sem tam vyděsily nějaké zvuky, stále se rozhlížela okolo a nehodlala se vrátit. Na to byla příliš unavená.

Po pár minutách, které Katryi přišly jako celá věčnost konečně uviděla světlo na konci tunelu. Víc než půlku cesty musela jít ve tmě, když si svítila mobilem a teď byla konečně u východu.

Už se viděla, jak z něj vychází a jak si oddechne. Jenže ke klidu měla ten večer ještě daleko.

Když už měla východ na dosah, zastoupila jí cestu mužská postava.

„Ahoj kočičko,“ řekl mladík.

Byl z něj cítit alkohol.

Katrya velmi dobře věděla o koho jde. Tohohle kluka si nešlo nezapamatovat. Dnes odpoledne se objevil v obchodě a hodlal si koupit vodku. Katrya mu ji odmítla prodat, protože mladík byl notně pod parou a hlavně neměl dostatečný obnos. Chtěl dělat problémy, ale když si všiml, že tam jsou kamery, zmizel jak pára nad hrncem.

V první chvíli Katryu napadlo, že není možné, aby tady na ni tolik hodin čekal a že ji také nemohl sledovat. Přece než by cestu oběhl, byla by už dávno doma.

Každopádně byl tu a nehodlal Katryu jen tak pustit.

„Nazdar. Koukám, že jsi pořád stejně ožralý, jako jsi byl.“

„To se ti jenom zdá. Předtím jsem měl chuť jen na vodku, ale teď mám chuť na něco jiného...“ řekl se značnými problémy a zasmál se tupým pubertálním smíchem.

„Jo a já mám chuť jít domů a natáhnout se,“ řekla a vyšla mu vstříc, ale mládežník neustoupil, naopak roztáhl ruce, aby dívka nemohla projít.

„Vidíš a já bych měl chuť se natáhnout s tebou,“ opět se tupě zasmál.

„To těžko. Ty bys musel přestat smrdět jako lihovar, umýt si zuby aspoň na Vánoce a hlavně nevím, co bys chtěl s tím svým párátkem dělat,“ pousmála se Katrya a proklouzla pod jeho ruku.

Nejspíš i alkohol způsobil, že pár vteřin trvalo, než si hromotluk uvědomil, že byl právě uražen. Jakmile k tomu ale došlo, okamžitě se po Katryi vrhl. Hrozně se rozčílil a měl za to, že za takové urážky musí zaplatit.

Chytl ji za ruku a obrátil ji k sobě. Katrya měla sice již v ruce pepřový sprej, než ho ale mohla použít, dostala ránu pěstí do hlavy až upadla do bezvědomí.

Když se probrala příšerně jí třeštila hlava. Chvíli jí trvalo než se zorientovala. Byla stále noc, Katrya seděla na zemi u východu z podchodu a byla svázaná provazem.

Věděla, jak by se zachránila, ale její problém byl znásoben velkou bolestí hlavy a tak nebyla schopná se za žádnou cenu soustředit. Stále ale neviděla útočníka.

Když začala přemýšlet, jak do rána, než tudy budou procházet lidi, vydrží, objevil se.

„Tak ses probrala. No, jseš holt křehotinka a nic nevydržíš,“ tupě se zasmál borec.

Katryu ale vyděsilo, co následovalo.

Mladík přišel až k ní a sundal si kalhoty.

„Tak za to, jak jsi mě urazila, ty krávo, a za to, žeš mi nechtěla prodat pítíčko, tak za to budeš pykat. Teď mi ho hezky vykouříš a opovaž se o něco pokusit,“ dodal a začal si svlékat i trenýrky.

Katrya neměla na vybranou, její oči byly ve výšce jeho údu a tak ho viděla v celé své kráse.

V téhle situaci by mnoho žen plakalo, volalo o pomoc, ale nedělalo by to, co Katrya. Ta byla prostě originál sama o sobě a ač mnohdy pociťovala strach, vždy mu dovedla čelit s grácií a humorem sobě vlastním.

Když viděla mladíkovo přirození, nemohla si pomoci a začala se šíleně smát. Penis byl prostě příliš malý a Katrya věděla, že i když ji její smích bude nejspíš stát další ránu, nešlo to. Už když se smála věděla, že to není příliš chytré, je spoutaná, ale doufala, že získá čas.

Mladíka to skutečně na chvíli překvapilo. Tohle byla nejspíš jediná reakce, kterou nečekal. Taky mu došlo, že nemůže přinutit ženu, aby otevřela ústa a aby mu zuby nezpůsobila nějaké zranění. Ale hlavně, a to byl důvod ze všech nejdůležitější, se právě vysmívala jeho malému penisu a on tak najednou neměl nejmenší chuť na jakékoli vzrušení.

Skutečně malou chvíli pozoroval, jak se Katrya směje až se málem za břicho popadá, ale pak se v něm vzbudila neskutečná zlost a nenávisť k této dívce.

Katrya navíc ještě přidala hlášky typu:

„Tak malé péro nemá ani můj bratr ve školce,“ ač žádného bratra neměla a další, „promiň, ale já bych ti ho kouřila, ale s tak malým lízátkem bych ani necítila, že mám něco v hubě. Je fakt, že s takovým špendlíkem se trefíš do každé díry.“

Smích ji ale přešel v momentě, kdy mladík vytáhl nůž. A ne le-dajaký. Lovecký s pořádně velkou čepelí.

Uvědomila si kolik času ztratila, protože ať se nyní snažila sebevíc, nemohla se soustředit. Věděla ale, že pokud to nedokáže je po ní. Hlava ji ale neposlouchala a její vědomí ji nehdalo tentokrát pomoci.

Mladík s nožem se k ní blížil.

„Teď chcípneš ty mrcho,“ zavrčel a přiložil jí ho ke krku. Byl odhodlaný ji podříznout.

„Jako svini na zabijačce, ty kurvo.“

To byly poslední slova, které Katrya slyšela.

Duro byl připraven na cestu. Nečekal, že v pouhých patnácti letech bude muset převzít šamanství po starém šamanovi, který jej chtěl vzít k Hoře Osudu.

Vyšel z domu a čekal až bude připraven i šaman. Mezitím k němu přišla matka a pohladila ho po vlasech.

„Buď opatrný, hlavně cestou zpátky. Je to pro naši rodinu velká čest,“ dodala.

„Já vím, ale proč nemohu být taky lovcem jako ostatní?“

„Protože každý byl předurčen k něčemu jinému. Ty budeš šamanem a to je velmi důležitá funkce,“ vysvětlil mu otec, který právě k dvojici přistoupil.

„Já vím, ale nejsem na to příliš mladý?“

„Budeš nejmladší šaman v historii. V patnácti letech se ještě nikdy nikdo šamanem nestal, ale starý šaman ví co dělá,“ odpověděla matka a rázem věnovala pohled šamanovi, který přišel, aby vzal Dura tam, kde se z něj ochránce kmene mohl stát.

Mlčky se rozloučil s Durovými rodiči, zamával celé vsi, která přišla dvojici vyprovodit a oba se vydali na cestu. Děti z kmene je ještě notný kus doprovázely, ale pak se vrátily zpět a Duro se šamanem zůstali sami.

Cestu africkou savanou Duro nikdy neabsolvoval. Lovci jej sice brali na lov, ale jen výjimečně, protože Durův osud byl všem ve vsi znám a nikdo nechtěl riskovat jeho smrtelné zranění.

Poprvé byl tak daleko od vesnice.

Oba mlčeli a za celou cestu měli jen dvě přestávky, aby se občerstvili. Durovi přišlo, že Šaman na to, jak byl starý, ač Duro nevěděl

kolik mu je, ale viděl jeho vrásky a usuzoval, že přes šedesát to již bude, jde opravdu rychle a hbitě. Chvillemi měl co dělat, aby mu stačil.

Za celou dobu spolu nepromluvili. Až po mnoha hodinách a celém dni chůze se usadili u jezírka a šaman rozhodl, že přes noc se tady utáboří.

Duro donesl dřevo, šaman rozdělal oheň a mezi stromy byl vidět krásný západ slunce.

Mladý muž se rozhodl, že se zeptá, co ho zajímá. Při chůzi není tolik času a Duro sotva stačí s dechem.

Jakoby šaman vycítil, že Duro chce promluvit, ale nemá odvahu začít, promluvil jako první.

„Velmi spěcháme. Cesta je dlouhá a zítra dopoledne tam musíme být. Abys také měl nějaký rozumný čas k návratu,“ pohlédl na Dura a poprvé od doby co dvojice vyrazila se usmál.

„Jo, já stíhám,“ odpověděl Duro.

„Já vím, jsi už velký muž. To je dobře. Celá tíha vsi teď bude ležet na tobě.“

„Ano, já vím, ale nevím proč zrovna já?“

„Byl jsi předurčen. Nemohu říct kým. Prostě to tak je. Stejně jako jsem byl předurčen já. Když jsem se před pětadesáti lety narodil, rodiče už věděli, že budu šaman. Musí se to vědět dopředu. Šamanem se nikdo nestává, tím se rodí. A stejně jako tehdejší šaman věděl, že jim musím být, i já to věděl před tvým narozením,“ dopovídal starlec a podal Durovi tradiční chléb.

„Jak? Jak jste to věděl?“

„To pochopíš, až se jím sám staneš. Já měl vidění. Sen, ve kterém se mi o dnešním dni zdálo. Věděl jsem, že šamanem se má stát první dítě, které se od mého snu narodí. A první jsi byl ty,“ vysvětlil a zakousl se do chleba.

„Máma říkala, že jsem nejmladší v historii. Proč tak brzo?“

„Čas si neurčuje nikdo z nás. Stejně jako ty pochopíš, kdy je čas odejít, i já dostal vnuknutí, že má cesta končí. A taky mi to řekl jeden moudrý muž, který mi řekl i o tobě. O tom, že se narodíš a o tom, co velkého musíš vykonat. A protože hodina tvých skutků se blíží a on si pro tebe brzy přijde, je čas z tebe udělat šamana.“

„Jaký muž?“

„Až se objeví, neboj se ho. Odkáže se na mě a ty budeš vědět, že to je ten, co od tebe žádá pomoc. Neodmítej, běž s ním. A až bude tvůj úkol dokonán, vrať se k vesnici.“

„Ale já vůbec nevím, jak se to dělá, jak mám chránit vesnici a jak léčit. Neumím to jako vy. Nikdy jste mě to neučil.“

„Učil jsem tě znát bylinky a přírodu. Ostatní pochopíš až projdeš procesem v Hoře Osudu a stane se z tebe šaman. Proto jsi vyvolený, protože máš nadání. Máš intuici. Jsi moudřejší než lidé ve vsi a jen takoví jako my dva, můžou být šamany. A teď jez, zítra ráno musíme jít dál. Ale v poledne bychom tam měli být.“

Šaman dožvýkal poslední sousta a ulehl ke spánku. Chvilí trvalo než Duro usnul, jelikož o své nové roli ve vsi přemýšlel, ale únava byla nakonec přeci jen silnější.

Šaman s Durem zatřásl a ten se vzbudil.

„Vstávej spáči, máme ještě dlouhou cestu.“

Duro si promnul oči, vstal a sbalil si věci.

Pak se oba opět vydali na cestu.

Když vyšli z podrostu, který jim poskytoval v noci přístřeší, ukázal Šaman do dále.

„Vidíš tu horu v dálce?“

Chlapec přikývl.

„Tak to je Hora Osudu. Tam tě vedu. Než slunce bude nejvýš budeme tam, pokud si udržíme tempo ze včerejška. Schválně jsem šel rychleji, ale překvapil jsi mě, že jsi vydržel celou dobu,“ pochválil Šaman Dura.

To byly ale poslední slova na dlouhých pár hodin.

Durovi přišlo, že do poledne nemohou k hoře dojít. Že je strašně daleko. Ale jak se k ní blížili pochopil, že to způsobil jen poslední kopec před horou, který ho zmátl.

Naposledy se zastavili u jezírka, aby svlačili hrdla. Oba se posadili. Duro se rozhlédl. Stejně by jinde žít nechtěl. Byl to nádherný kus země.

Na protějším vzdáleném břehu jezera si hrála dvě slůňata. Stříkaly po sobě vodu jako malé děti. Lvíce se líně protahovala opodál a

mláďata jí poskakovala po těle. Z bezpečné vzdálenosti a výšky vše pozorovaly opice, které skákaly ze stromu na strom. Durovi přišlo, že se opravdu smějí. Že se touhle hrou baví.

Bylo tu teplo, dostatek potravy a krásná země. Hlavně to byl jeho domov. Nedokázal si představit žít kdekoli jinde. Občas bylo sice sucho, ale nakonec vždycky zapršelo.

Šaman pokývl hlavou. Byl čas překonat poslední kopec a vydat se svému osudu vstříc.

Cesta jim uběhla rychle. Vyběhly kopec a za ním již Duro viděl planinu, která vedla přímo k hoře. Opatrně tedy sešli dolů a zamířili k jejímu úpatí.

Když konečně k hoře dorazili, začali ji obcházet. Duro měl pocit, že šaman něco hledá.

„To víš, mnoho let jsem tu nebyl, takže musím najít vhod.“

Když už to vypadalo, že horu budou muset obejít celou ještě jednou, šaman kýžené místo našel.

„Tady je to,“ vykřikl radostně.

U paty hory ležel bílý balvan. Šaman k němu došel a odvalil jej dřív, než mu Duro stačil pomoci. Stále žasl kolik síly se v něm skrývá.

„To ta hůl, kterou ti brzy předám. Dodává mi sílu i v mém věku,“ vysvětlil a sestoupil do díry, kterou balvan zakrýval.

„Pojď,“ ozvalo se tlumeně a tak Duro seskočil za ním.

Ocitli se v místnosti osvětlené pochodněmi a pomalované ornamenty.

„Toto je posvátná místnost. Pamatuj si, že sem může vstoupit šaman maximálně se svým pomocníkem, ale nikdo jiný. Běžný člověk sem nesmí. Mohl by kouzlo hory zničit. Až budeš odcházet, vylezeš po tomhle žebříku,“ ukázal šaman na zem, kde ležel, „shodíš ho a pak zavalíš balvan.“

Duro si pomyslel, že ten balvan nikdy sám nezvládne zavalit, ale pak ho napadlo, že na řešení tohoto problému je čas dost.

Už při příchodu si Duro všiml velmi úzkého schodiště. Tím se nyní vydali.

Stále stoupali a stoupali. Vždy, když to vypadalo, že jsou na místě, zase se objevily nové schody a dvojice stoupala zase o něco výš.

Chvíli šli po velmi studených a kluzkých schodech, chvíli jim zase pod nohama protékal nějaký potůček, pak se prokousávali chodbou úzkou tak, že museli jít bokem. Duro měl pocit, že už musí být úplně na špici hory, ale cesta ještě nekončila.

Po pár desítkách minut konečně stanuli na plošině. Na tomto místě byly celkem dvě další chodby. Obě pokračovaly schodištěm mířícím ale pro změnu dolů.

„Já musím těmito schody,“ řekl stařec a ukázal napravo.

„Je důležité, abys věděl, že se vrátíš sám. Já zde musím zůstat. A pamatuj si, že i ty až skončíš svou pouť, musíš těmito schody.“

Duro přikývl.

„Tamhle ty schody jsou určeny pro tebe,“ ukázala na schodiště po levici.

„Přiznám se, že bych velmi rád znovu viděl to krásné místo, ale není to možné. Každý má právo jej vidět jen jednou za život. I ty. Nikdy více se tam nesmíš vydat, ano?“

Duro opět mlčky kývl na souhlas.

„A jak se jednou vydáš po schodech, kterými dnes půjdu já, není návratu. Hora tě už nepustí.“

„Co mám dělat, až tam přijdu?“

„Neboj, to budeš vědět sám. Běž a pak se vrať zpět do vesnice. Cestu najdeš. Věřím tomu. Povede tě vůně domova a intuice. Poslední věc, kterou musím udělat je předat ti svou hůl. Pamatuj si. Jen my víme, co ta hůl dokáže a teprve až projdeš očistou ve vedlejší místnosti, budeš ji umět ovládat. Nezneužívej její moci. Je to mocná zbraň. Její sílu pochopíš až časem,“ dodal šaman a předal mu hůl.

Byla docela těžká a byly na ni vyryty různé obrazy a znaky.

Stařec pohladil Dura po vlasech a popřál mu hodně štěstí. Pak se objali a pomalu scházel dolů po schodech.

Duro tam stál a ještě notnou chvíli slyšel šamana jít. Když už neslyšel nic než občasné kvílení větru, obrátil se na místo, kam se měl vydat.

Měl sice strach, byl uprostřed hory úplně sám a měl jít na neznámé místo, ale šamanovi věřil.

Šel tedy ke schodům. Strach z něj spadl proto, že poznal, že se

nejedná o žádné temné místo. Barevná záře vysílala své paprsky až nahoru k Durovi a tak začal pomalu sestupovat dolů.

Musel opatrně, protože schody byly kluzké.

Když konečně stanul na místě, na které byl poslán, uviděl nesku-tečnou nádheru.

Azurové jezírko svítilo do široka a místnost jako by byla osvět-lená sluncem. Ale ať se Duro rozhlížel jak chtěl, nikde neviděl otvor, kterým by sem slunce proniklo. I tak zde ale světla bylo dost.

Na konci schodů byla skalka, která se stupňovala přímo k je-zírku. Bylo tu příjemně. Ani vlhko, ani zima. Hlavně tu bylo útulně a v této jeskyni měl chlapec pocit absolutního bezpečí. Tady by Duro vydržel navždy a už chápal o jaké kráse šaman mluvil.

Teď ale nastal jiný problém. Duro začal uvažovat, jak se má vlastně očistit a co má udělat.

Nejlepší mu přišlo se v jezírku vykoupat, ale nebyl si jistý, zda v této nádhře se koupat vůbec smí. Nedokázal si však představit lepší očistu než takto.

Svlékl tedy šaty a velmi opatrně, jelikož byla země kluzká, začal vstupovat do vody. Když měl jednu nohu ve vodě a druhou se právě snažil do vody vložit, podklouzla mu a Duro do vody prostě skočil. Uměl plavat, ale teď absolutně nechápal, co se s ním děje.

Nějaká síla ho táhla ke dnu ač se všemi silami snažil dostat zpět na břeh. Vytrvale se bránil, ale bylo to silnější než on. Padal rychle a nemohl s tím nic dělat. Pohlédl tedy dolů a neviděl nic. Jen bílé světlo, nebyl si tedy jistý, jak dlouho ještě bude klesat. Ale hlavně mu blesklo hlavou, že neví, na kolik času dokáže zadržet dech, protože to nikdy nezkoušel.

Teď se nevrátím do vesnice a nebudu šamanem. Zklamal jsem ves, zklamal jsem šamana, který mi věřil. Já to tak pokazil a utopím se tady v Hoře Osudu, běželo mu hlavou.

Když už cítil, že je s dechem pryč, byl prakticky na dně, což poznal podle toho, že bílé světlo zářilo opravdu silně. A přímo do tohoto bílého světla Duro mířil. Nevěděl, co to je, nevěděl, kam dopadne, jen věděl, že mu došel dech. Zakryl si tedy oči a omdlel.